

Церква — Частина 2 з 2

«І [Христос] є головою тіла, Церкви; Він є початком, первородним з мертвих, щоб у всьому мати першість».
Колосян 1:18

У першій частині нашого розгляду теми «Церква», що з'явилася в минулому місячному випуску журналу «Світанок», ми приділили увагу біблійному значенню слова «церква», тому, як вона виникла після Першого приходу Ісуса, та вимогам щодо вступу до її складу. Ми також обговорили, що означає «хреститися у Христа», символ водного хрещення та організацію церкви, як це подано в Біблії.

У цьому місячному випуску ми продовжимо роздуми над цією темою. Серед важливих тем, які будуть розглянуті на наступних сторінках, — роль дванадцяти апостолів та інших слуг церкви; місія церкви; а також небесна та земна фази Божого плану спасіння всього людства від гріха та смерті через Христа.

Дванадцять апостолів

Згідно з Божим задумом, уся церква, починаючи з П'ятидесятниці, мала обслуговуватися дванадцятьма апостолами, призначеними Богом. (Об'явлення 21:10, 14; Ефесянам 2:19, 20) Відповідно до цього Ісус обрав дванадцятьох осіб, щоб вони супроводжували Його під час Його служіння, аби вони могли отримати від Нього

особисте навчання та наставлення. Це були Петро, Андрій, Яків, Іван, Пилип, Варфоломій, Тома, Матвій, Яків, син Алфея, Тадей, Симон та Юда. Матвія 10:2–4

Юда, як ми знаємо, виявився невірним, і Святе Письмо вказує, що Господь обрав Павла, щоб той зайняв його місце. У Діях святих апостолів 1:23–26 ми читаємо про те, як одинадцять апостолів, що залишилися, намагалися обрати одного, хто замінить Юду. Вони зупинили свій вибір на Маттіасі. Однак це рішення було прийнято до того, як вони отримали Святого Духа, і немає жодних свідчень того, що Господь схвалив їхній вибір. Ім'я Маттіаса більше ніде не згадується.

Слово «апостол» [грец. «apostolos»] означає «той, кого послано», представник або посланець Євангелія. З цієї широкої точки зору кожен християнин є апостолом, адже ми всі є «посланцями Христа». (2 Коринтян 5:20) Насправді грецьке слово «apostolos» у Біблії вживається стосовно інших осіб, окрім дванадцяти обраних апостолів. (Івана 13:16; Філіп'ян 2:25) Однак це не означає, що вони займали в церкві таке саме високе становище з повноваженнями, яке за божественним призначенням було надане тим, кого Господь спеціально обрав.

У Івана 17:12 Ісус називає дванадцятьох божественно призначених апостолів тими, кого Йому дав Його Небесний Отець. Ці особливі апостоли не обирали один одного на цю посаду, тому вони не мали повноважень обирати Маттіаса на місце Юди. Так само, як Господь обрав інших, так і у свій час та своїм способом

після Свого воскресіння Він обрав Павла й надав йому повноваження як одному з дванадцяти.

Дванадцять апостолів були не просто проповідниками Євангелія. Вони були чудесним чином натхненні Святим Духом, що давало їм змогу з авторитетом і точністю проповідувати та записувати послання Божого Святого Слова. Їхнє слово було і досі залишається божественним посланням для кожного християнина. Саме завдяки цій авторитетній позиції, яку вони займають в організації Церкви, досконала Церква порівнюється з містом. Цей символічний місто зображено з дванадцятьма наріжними каменями, на яких викарбувані імена «дванадцяти апостолів Агнця». Об'явлення 21:14

Інші слуги

В Ефесян 4:11 апостол Павло повідомляє нам, що Господь призначив у Церкві й інших слуг. Окрім апостолів, Він призначив пророків, євангелістів, пастирів та вчителів. Петро називає авторів Старого Завіту Божими «святими пророками». (2 Петра 3:2) Вони писали, «натхненні Святим Духом», тому християнин повинен сприймати їхні слова, так само як і слова апостолів, як авторитетні. 2 Петра 1:21

Однак коли Павло говорить про пророків як про слуг у Церкві, він вживає цей термін у набагато ширшому значенні, застосовуючи його до публічних проповідників Євангелія. (1 Коринтян 12:28; Ефесян 4:11; Дії святих апостолів 11:27, 28; Дії святих апостолів 15:32; Дії святих апостолів 21:10, 11) Ці пророки, євангелісти, пастори та вчителі — усі вони є незамінними

слугами в церкві, але вони не натхненні, як були дванадцять апостолів, і не призначені таким самим чудесним чином, як апостоли.

Вираз у Новому Завіті «поставили... пресвітерів у кожній церкві», згідно з грецьким текстом « », точніше означає «простягання руки», як під час голосування. (Дії святих апостолів 14:23) Звідси чітко випливає, що нижчі служителі церкви, як пресвітери, так і диякони, мали обиратися голосуванням громади, якій вони мали служити.

Біблійний термін «старійшина», який також зустрічається у наведеному вище вірші, зазвичай застосовується до чоловіків, які служать церкві у духовній сфері. Пастор, вчитель, євангеліст або пророк як публічний проповідник підпадають під загальне поняття «старійшина». Грецьке слово «presbuteros», з якого воно перекладено в Діях святих апостолів 14:23, означає того, хто є зрілим. У церкві воно описує того, кого визнають міцним у вірі та духовно зрілим за досвідом.

Слово «єпископ» також вживається в Новому Завіті й застосовується до чоловіків-служителів, обраних церквою. Грецьке слово «episkopos», з якого воно перекладено, означає «наглядач» або «наглядач». Усі старійшини, відповідно до нагоди та здібностей, є наглядачами в церкві. Їхнім обов'язком є пильнувати за Божою паствою та дбати про її потреби, особливо в духовному плані. 1 Тимофія 3:1,2; Тит 1:7

Слово «диякон» також кілька разів з'являється у зв'язку з організацією життя ранньої Церкви. Це переклад грецького слова «diakonos», що означає «виконувати доручення» або

«доглядати». Святе Письмо зазначає, що диякони були «людьми доброї репутації, сповненими Святого Духа та мудрості», призначеними для допомоги у матеріальному забезпеченні церкви. Перші з них були призначені в церкві в Єрусалимі. Дії святих апостолів 6:2-4; 1 Тимофія 3:8-13

Біблійні вимоги до тих, кого громада може належним чином обрати на служіння старійшинами, або єпископами, та дияконами, викладені Павлом у 1 Тимофія 3:1-13. У цих вимогах вираз «здатний навчати» передбачає правильне розуміння Істини про Божий план, як це викладається в Біблії. Будь-яка група посвячених віруючих, велика чи мала, у якій є брати, що відповідають цим вимогам, має право згідно з Писанням обирати їх на ці служіння. Коли це робиться, такі призначення визнаються Господом.

Святе Письмо чітко вказує, що жодна група християн не повинна звертатися до материнської церкви за повноваженнями обирати служителів, проводити зібрання та виконувати Господню працю. Так само, громади не мусять бути великими, щоб користуватися своєю свободою в цьому плані. Біблійні записи свідчать, що багато церков, або груп християн, в апостольські часи організовувалися в домівках віруючих і проводили свої регулярні зібрання саме там (До римлян 16:5; 1 Коринтян 16:19; Колосян 4:15) Те саме відбувається й сьогодні. Зараз, як і в минулому, Господь щедро благословляє тих, хто знаходить інших, з якими може співпрацювати як група — або, у біблійному розумінні, як церква.

Вони можуть обирати своїх слуг простим способом — підняттям руки. Список членів не потрібен, і Святе Письмо такого не санкціонує.

У Біблії небагато відомо про характер зібрань, що проводилися різними групами в ранній Церкві. Безумовно, апостоли та інші іноді виголошували проповіді. Однак корисні зібрання можуть відбуватися навіть тоді, коли немає нікого, хто мав би відповідну кваліфікацію для проповіді. Дуже корисними є зібрання для вивчення Біблії — як тематичні, так і контекстуальні, — під час яких усі присутні мають можливість висловити свої думки та задати питання. Старійшина, якщо його було обрано, повинен дбати про дотримання порядку під час вивчення. Зустрічі, присвячені молитві, прославляння та свідченням, також є духовно корисними для тих, хто серйозно прагне пізнати й виконувати Божу волю.

Місія церкви

Сучасна місія церкви має три складові. По-перше, вона полягає в удосконаленні [грец.: повному оснащенні] святих для майбутньої служіння. (Ефесян 4:12, 13) По-друге, вона полягає у розвитку в кожному члені плодів і чеснот християнського характеру. (Галатів 5:22, 23; 2 Петра 1:5–8) По-третє, вона полягає в тому, щоб бути Божим свідком перед світом щодо Царства благословення Христа, яке вже так близько. Матвія 24:14

У першій частині нашого розгляду цієї теми ми звернули увагу на такі слова Ісуса до Петра: «На цій скелі Я збудую Свою Церкву». (Матвія 16:18) Те, що «будується», у належний час досягає

завершення. Не є Божим задумом, щоб «будівництво» Церкви тривало вічно. Отже, не йдеться про те, що всі, хто коли-небудь отримає спасіння через Христа, стануть членами Церкви. Саме значення слова «церква» [грец. «екклесія»] — «покликання», і це суперечить уявленню про Божий задум у нинішній час. Церква «покликана» зі світу (1 Коринтян 1:26; 1 Петра 2:9). Її чисельність буде «невеликою», це буде «мале стадо». (Матвія 7:13, 14; Матвія 22:14; Луки 12:32) Бог не планує наvertати світ загалом аж до приходу Свого обіцяного Царства. Матвія 6:10

«Ти — Христос, — засвідчив Петро, — Син Бога живого» (Матвія 16:16). Цей вислів ототожнював Ісуса з месіанськими обіцянками Старого Завіту й вказував на те, що Петро правильно впізнав в Ісусі Того, кого Бог послав, щоб виконати ці обіцянки. Щоб чітко побачити весь Божий задум щодо Церкви, необхідно пам'ятати про старозавітні обітниці щодо Христа; адже Церква покликана з світу, щоб бути пов'язаною з Ним у виконанні цих обітниць. Бог сказав Аврааму: «У твоєму нащадку будуть благословенні всі народи землі». (Буття 22:18) У Посланні до галатів 3:16 Павло повідомляє нам, що цим «нащадком» обітниці є Христос. Апостол надає нам додаткову інформацію щодо нащадка обітниці. У Посланні до галатів 3:27 і 29 ми читаємо: «Усі ви, хто охрестилися в Христа, одягнулися в Христа. ... І якщо ви Христові, то ви — нащадки Авраама і спадкоємці за обітницею». Ось беззаперечний доказ того, що ті, хто через повне посвячення виконанню Божої волі стають членами Церкви, яка є тілом Христа, і залишаються вірними аж до смерті, стануть частиною обіцяного «нащадка»,

через якого мають бути благословенні всі народи. Об'явлення 2:10

Заснування Церкви не є завершенням Божого задуму щодо дітей людських. Це лише початок Його плану благословити людство. У Посланні Якова 1:18 нам сказано, що церква є «своєрідними першими плодами» Божих створінь. Цей вираз також вживається в Об'явленні 14:4 і застосовується до тих, хто в небі перебуває разом із Христом Ісусом, «Агнцем», на символічній горі Сіон — небесній фазі Царства Божого. Об'явлення 14:1; Послання до євреїв 12:22, 23

У 15-му розділі 1-го Послання до Коринтян Павло дуже чітко вказав, що надія на життя як для церкви, так і для світу залежить від воскресіння мертвих. Якщо не буде воскресіння мертвих, стверджував він, «то й ті, хто заснув у Христі, загинули». (1 Коринтян 15:18) Однак він запевнив нас у воскресінні та нагоді для всіх здобути вічне життя, сказавши: «Як у Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть». 1 Коринтян 15:22

Далі Павло показує, що у воскресінні має бути певний порядок, або послідовність. «Кожен у своєму порядку: Христос — первісток; потім ті, хто належать до Христа, під час Його приходу». (1 Коринтян 15:23) «Первістки», про яких йдеться, — це Церква. Відповідно до цього, більш правильним перекладом грецького тексту було б: «Потім ті [усі, хто не належить до Церкви, у своєму порядку], хто стане Христовим під час Його присутності». Слово «прихід» у цьому вірші перекладено з грецького слова «Парусія», що означає «присутність». Це посилення на

тисячолітнє Царство Христа, коли Він і Його Церква будуть царювати з метою знищення гріха та смерті й надання всьому людству можливості прийняти дар життя, забезпечений Його пролитою кров'ю.

Наступне твердження Павла, що йде одразу за цим, є чітким: «Тоді настане кінець, коли Він передасть Царство Богу, Отцю; коли Він знищить кожен владу, кожен силу та кожен вплив. Бо Він мусить царювати, доки не покладе всіх ворогів під Свої ноги. Останнім ворогом, що буде знищений, є смерть». (1 Коринтян 15:24–26) Це — великий, остаточний задум Бога, який має здійснитися через Христа та Церкву — благословення «після» (), що охопить усе людство, коли будівництво Церкви буде завершено.

Небесне та земне

У своєму повчанні про воскресіння Павло розкриває, що одні отримують небесні тіла, а інші — людські, або земні тіла, причому визначальним фактором у кожному випадку є вид «насіння» або «голого зерна», яке посіяно. (1 Коринтян 15:37, 38) «Воно» або «голе зерно», про яке згадує Павло, — це просто сутність людини, сукупність її думок і рис характеру, накопичених протягом усього життя.

Тим, хто повністю присвятив себе виконанню Божої волі й похований разом із Христом у жертвоносній смерті, після воскресіння буде дано «небесне» тіло (1 Коринтян 15:40). Це залежить від того, чи ходитимуть вони в «новому житті» протягом решти років свого нинішнього земного

життя. (До римлян 6:4) Під час свого земного паломництва вони вчаться «направляти свої думки на те, що вгорі»; їхні надії — небесні; завдяки вірі вони символічно мешкають разом із Христом «у небесних місцях». (Колосян 3:2; Ефесян 1:3) Таким чином, ще перебуваючи у плоті, вони «сіють» духовні риси характеру. У воскресінні вони отримають небесну нагороду.

Однак більшість людей не цікавиться духовними речами. Це не означає, що вони обов'язково є нечестивими. Більшість із них — ні. Вони люблять земні блага, бо були створені як людські, земні істоти, і Бог не засуджує їх за те, що вони не прагнуть небесних речей. У самій природі речей полягає те, що ці люди після смерті «сіють» земний характер і, як наслідок, воскреснуть із мертвих як людські істоти, маючи «земні тіла». 1 Коринтян 15:40

Говорячи про воскресіння Церкви, яке пізніше в Об'явленні 20:6 описано як «перше воскресіння», Павло пояснив: «Посівається в тлінні, воскресає в нетлінні; посівається в безславі, воскресає в славі; посівається в немочі, воскресає в силі; посівається тіло природне, воскресає тіло духовне». 1 Коринтян 15:42–44

До цього Павло додає: «Є тіло природне, а є тіло духовне». (1 Коринтян 15:44) Іншими словами, він хоче, щоб ми зрозуміли: описуючи зміну природи, яку переживатимуть ті, хто бере участь у «першому воскресінні», він не має на увазі, що це єдині, хто воскресне з мертвих, адже все людство має бути відновлене від смерті, лише вони отримають природні, земні, людські тіла.

Павло продовжує своє повчання, кажучи: «Перший чоловік — із землі, земний; другий чоловік — Господь із неба. Як земний [ті, хто помирає з людськими надіями та бажаннями], такі й ті, хто земний [у воскресінні]; і як небесний [ті, хто зараз спрямовує свою любов на небесні речі], такі й ті, хто небесний [у воскресінні]». 1 Коринтян 15:47,48

Павло завершив цей урок про воскресіння, сказавши: «Це тлінне мусить одягнутися в нетлінність, а це смертне — в безсмертя. Тож коли це тлінне одягнеться в нетлінність, а це смертне — в безсмертя, тоді збудеться написане: «Смерть поглинута перемогою. О смерте, де твоє жало? О, могило, де твоя перемога?» 1 Коринтян 15:53-55

Отже, кількома словами Павло висловлює як надію Церкви, так і надію світу. Надія Церкви на воскресіння — це «слава, честь і безсмертя». (До римлян 2:7) Жодна людина від природи не володіє безсмертям. Це нагорода, яка буде дана тим, хто вірно слідує за Христом аж до смерті. В Об'явленні 2:10 ми читаємо: «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя».

Покликання та підготовка цих людей до здійснення цієї славної надії у першому воскресінні є ділом Бога через Святого Духа протягом нинішнього віку, починаючи з П'ятидесятниці. Однак Павло пояснює, що коли це здійсниться, і останній член Церкви, або «тіла» Христа, увійде у славу, тоді настане час виконання тих славних обіцянок Старого Завіту щодо знищення смерті: «О смерте, де твоє жало?

О, могило, де твоя перемога?» 1 Коринтян 15:55; Ісаї 25:8; Осія 13:14

Павло, цитуючи Ісаю та Осію, запевняє нас у божественному задумі знищити великого ворога людини — Смерть та могилу. Слово «могила», яке вживається в Осії 13:14, є перекладом єврейського слова «шеол» і відповідає грецькому слову «аїд» у Новому Завіті. Ці слова в різних місцях перекладаються як «могила», так і «пекло», проте значення, яке вони позначають, особливо слово «могила», просто вказує на стан смерті або забуття, а не на буквальне місце мук. (Еклезіаст 9:10; Псалми 115:17; Дії святих апостолів 2:31) Отже, ми розуміємо божественний задум щодо людства, про який згадував Ісус, коли сказав, що «ворота пекла» — могила, смерть — не переможуть Церкву. Матвія 16:18

Яка чудова впевненість! Протягом усього панування гріха та смерті пекло — могила чи гроб — продовжувало забирати своїх жертв, але в Об'явленні 1:18 Ісус каже нам, що Він має «ключі» від пекла. Він здобув ці ключі — право відчиняти ворота пекла — Своєю власною смертю як Спаситель людства. Коли Його Церква буде повністю збудована, вона разом із Ним даруватиме обіцяні благословення життя всьому людству.

Той факт, що тим часом мільйони людей продовжують йти у смерть, у біблійне пекло, не позбавить їх цих благословень. Ворота пекла не перемогли Христа; вони не переможуть Його Церкву; вони не переможуть решту світу; і вони не переможуть Адама та всіх, хто помер після

Адама. Божественною силою ці ворота будуть широко відчинені, і всі в'язні Смерті будуть звільнені! Ісаї 42:7; Ісаї 49:9; Ісаї 61:1; Лука 4:18

Ось таким, отже, має бути майбутнє служіння Церкви. Яким славним буде це служіння! Яким стимулом це має бути для нас зараз, щоб виявити вірність Господу. Немає більшого миру чи радості, які може відчувати людина, ніж ті, що походять від єдності з Небесним Отцем і від життя, повністю присвяченого Йому. Звісно, є випробування, але, як нагадує нам Павло, насправді це «незначні страждання», що тривають «лише мить», порівняно з «вічною славою», яку обіцяв Господь. 2 Коринтян 4:17, 18

Це благословенний привілей — бути зарахованим до числа «покликаних», до Церкви, у наш час. Безперечно, Бог благословляє Свій народ, особливо відкриваючи йому красу Свого плану спасіння. Як же ми вдячні за те, що завдяки Христу та Його Церкві весь світ матиме нагоду радіти благословенням, які Господь приготував для нього — благословенням відновлення, як описав їх Петро, «про які Бог промовляв устами всіх Своїх святих пророків від початку світу». Дії святих апостолів 3:21

З огляду на гармонійний і люблячий Божий план спасіння як для Церкви, так і для світу, завдяки якому деякі з цих красот уже були відкриті нам у Його Слові, ми можемо добре зрозуміти й поділити почуття великого апостола Павла, коли він писав: «О, яке велике Боже багатство, мудрість і знання! Як же нам неможливо осягнути Його рішення та Його шляхи! Бо хто може знати думки Господні? Хто знає достатньо, щоб давати

Йому поради? І хто дав Йому стільки, що Він мусить відплачувати? Адже все походить від Нього, існує завдяки Його силі й призначене для Його слави. Уся слава Йому навіки! Амінь». До римлян 11:33-36